

Mil cares té Barcelona

EL MIRADOR

MAGÍ CAMPS
Barcelona

“Mil perfums i mil colors, mil cares té Barcelona”, cantava Serrat a *Barcelona i jo*. I és així com es va veure ahir la ciutat, a través de vuit testimonis en primera persona que van explicar la seva Barcelona. Els dilluns són el dia que la Fundació Romea hi diu la seva al teatre del carrer Hospital. Ahir va presentar, amb *Diario Vivo*, l'espectacle *Visca Barcelonas*, periodisme en primera persona, de viva veu, a partir de les experiències de vuit veïns de la ciutat. Per a alguns, la ciutat els ha servit per fer-se invisibles, a uns altres per superar les pors, a uns altres per descobrir com n'és de gran, el món, només a 50 o 100 quilòmetres de la seva població natal.

Els vuit reporters per un dia van pouar en el material de les seves vides per explicar a un Romea ple de gom a gom la seva Barcelona. Entre cada parlament, el guitarrista Guido Di Blasi hi aportava l'interludi musical. “Barcelona no es construeix només amb pedres, sinó amb les vides dels ciutadans”, va dir en la presentació de l'acte Félix Riera, director de la Fundació Romea.

Va obrir el foc Estela Martí. “La meua mare em va dir que vaig aprendre abans a ballar que a parlar”, perquè Martí havia de ser ballarina. “Però al cap de vuit anys de carrera, vaig caure i el meu genoll es va trencar en mil trossos. I vaig decidir: ‘Faré moda i cosiré les meves pròpies ferides’. No volia entrar en el sistema de la moda i perdre el control del que més m'agradava”. La dissenyadora de moda va concloure: “No he deixat mai de ballar, però ara ho faig en el meu escenari. I no ballo mai sola”.

A continuació va ser Jordi Casanovas qui va referir el seu atac d'epilèpsia del 25 d'abril del 1993. “El doctor em recepta una medi-

MIQUEL GONZÁLEZ / SHOOTING

El gairebé centenari pagès urbà Joan Carulla, que té un hort de 260 m² en terrasses del Guinardó

cació diària i m'aconsella que no prengui ni alcohol ni drogues si vull que no em torni a passar”. El dramaturg va estudiar Enginyeria de Telecomunicacions, “perquè somiava ser inventor”, però va deixar la carrera al cap de quatre anys per endinsar-se en el món de l'art i acabar creant la seva companyia i el seu teatre, a Sants, “potser el barri més vilafraquí de Barcelona, qui ho sap”.

La pedagoga Anabel Lorente va detallar com va fer un primer vídeo amb uns dibuixos i va esdevenir un referent a les xarxes socials: “De cop i volta m'ho van donar tot: Liceu, Sónar, Primavera Sound, l'últim mòbil de Samsung...”. Però li van diagnosticar una depressió, va haver de sortir de les xarxes i es

va sentir “alliberada”. Després de mil piruetes, “s'ha acabat el Sónar, però ara visc tranquil·la”.

A punt de fer 100 anys, Joan Carulla va explicar com va crear el seu hort, un paradís a la terrassa d'un cinquè pis del Guinardó. “A casa érem ecologistes sense saber-ho. El pare deia que l'agricultura és una carrera que no s'acaba

mai”. Després d'una guerra i dues dictadures, ara té un hort de 260 m² regat amb aigua de pluja.

Si els altres set van fer reportatges, Mònica Rikić va optar per un article de ficció, descrivint una Barcelona de l'any 2050 governada per la intel·ligència artificial, on un gat és el propietari del bar Mendizábal. L'artista electrònica ha d'acabar fent un “curs d'orientació anarcoprimitivista per descobrir Barcelona d'una altra manera”.

Gerard Quintana va descriure dues Barcelones, la que li va servir per fer-se invisible quan era un noi tímid i tartamut, i la que va ser el seu escenari d'estrella del rock arran de descobrir que, quan cantava, no s'encallava. “Si la música ha aconseguit canviar-me a mi, també pot canviar el món”.

Isabel Vidal va relatar com va créixer en un ambient obrer però marcat per la cultura: “La forma de viatjar dels pobres era el teatre, el cinema i els llibres”. I com, per casualitat, fent d'hostessa, va entrar al Grup Focus, del qual ara és la directora general. Allà va aprendre a tenir cura dels artistes, després d'un procés d'allunyament: “Quan no protegim els artistes, ens liquidem com a societat”.

Finalment, la grafista Maria Picassó va explicar com l'ha salvada el fet que li agradi observar: “Em vaig adonar que ho podia tenir tot dibuixant-ho. Però de gran m'adono que si no parlo sobre dibuixar o dibuixant no sé relacionar-me amb la gent”. La teràpia de passejar cada dia una hora per Barcelona, “marcant en un mapa els carrers per no repetir”, li va funcionar. “Des de la biblioteca Juan Marsé, em vaig adonar que la ciutat era inabastable i que jo en formava part”.

Vuit Barcelones com n'hi ha mil i a cadascú li serveix la seva. ●

“Quan no protegim els artistes, ens liquidem com a societat”, declara Isabel Vidal